

Само ония влѣчуги, които лесно се раздразватъ, не можеха да се ловятъ така, както, разбира се, и грамаднитѣ змии.

Когато веднажъ ревизирахъ една плантация въ планинитѣ, дойдоха при мене нѣколко явайци съ голѣма змия, навита на прѣтъ и вързана за опашката и главата. Азъ я познахъ веднага. Това бѣше така наречената „змия съ царска шапка“ отъ рода на грамаднитѣ очилатки, които се въдятъ изъ планинскитѣ мѣста. Тя бѣше свѣтло-кафяна съ червена гуша и 4 метра дълга. Отворихъ устата ѝ и показахъ на малайцитѣ грамаднитѣ ѝ отровни зъби, изъ които прѣскаше отрова, като ги запитахъ, какъ сж я уловили. По-малкиятъ почна да разправя:

„Седѣхъ, каза той, съ Хромо на колата, впрегната съ 2 бивола. Изведнажъ биволитѣ се стжлисаха и почнаха да подскачатъ като бѣсни. Ние паднахме отъ колата и при ставането забелязахме предъ насъ голѣма змия, високо издигната, съ надута гуша. Тя само съскаше и прѣскаше плюнки възъ биволитѣ. Веднага намѣрихме единъ четалестъ клонъ и съ помощта на четала можахме да ѝ затиснемъ главата въ земята и после я вързахме. Тя ужасно се съпротивляваше, но при все това ние успѣхме да я вържемъ“.

Азъ взехъ змията, дадохъ имъ добра награда и ги изпратихъ. Това наистина бѣше голѣмъ подвигъ. Имахъ вече случай самъ да видя залавяне на такава змия и повѣрзахъ на тѣхния разказъ.

Яздѣхъ веднажъ на едно малко конче съ намѣрение да се прибера въ къщи. Ненадейно кончето ми поскочи и се дръпна назадъ. Насмалко щѣхъ да падна отъ седлото. Кончето ми остана